

lis armo: sanna, mis ta piddi kulutama, ommeti ehk ühhe hingele, digeks iggawesse dnnistusse käsüks woiks tulla. Nenda palludes astub wanna mees kirriko, ja foggodus hakkab laulma, ja Oppetaja siis astub ülles räästoli peäle, lddb räästoli sure Piibli lahti, agga ei tulle ärraselletamisse salmid ta mele, mis ta jutlusse alluseks tahtis panna. Käl ta mõtleb iggapiddi, ja püab ennese mele tulletada, agga ei tulle sest ühtegi, ja ka omma kirjutud jutlusse, seddagi on koio mahhajät nud. Agga kirjast otsides ja lehte ta sees ümberlües, peab mees diete immeks pannema, et film iggakord ikka nende sannade peäle juhtub, kust loeme: „Junnimesse Poeg on tulnud dnfaks teggema, mis on ärrakad: dunud.“ Tubba kartus saab suremaks, sest foggodus jo lõppeb laulmast, agga ep olle ärraselletamisse sannad weel ká, egga tulle ka jutlussest, mis kirja pandud, sannage ta

mele. Mis siis muud, kui loeb agga ühhe jutlusse hakkatusse palwe, agga woib arwata, et wist kartlikko ja taewa pole dhkawa süddamega. „Eks ma Sind ep olle pallu: nud, — nenda káis ta mõtte Dnnisteg: gia pole — et Sa mulle tänna omma kei: gerohkemat armo piddid andma? ja siiski lasjed sedda mulle sündida? oh aita, aita mo Jesus!“ — ja kohhe kulis heále ommas süddames kostwad: „Esimest salmi wõtta kátte, mis peäle film langeb, ja selleta ärra; Jssand on sinnoga!“ — Ta lddb Piibli ramato ueste lahti, ja film ta langeb sesam: ma salmikesse peäle: „Junnimesse Poeg on tulnud dnfaks teggema, mis on ärrakad: dunud.“ Julgeks mees nüüd saab ja loeb salmi foggodussele sure heále ja wäega, ja hakkab sedda ärraselletama waimus ja Jummalä wäes, ja südda ta sees sai rus: suks, ja foggodusse süddamed temmaga. — Sai agga lõppetanud ja omma koio tulnud,